

ת"פ 26375/01/18 - מדינת ישראל, המאשימה נגד יובל איסקוב

בית משפט השלום בקריית גת
ת"פ 26375-01-18 מדינת ישראל נ' איסקוב

בפני
בעניין: כבוד השופטת נועה חקלאי
מדינת ישראל - המאשימה
ע"י ב"כ עו"ד ליטל נאווי
נגד
יובל איסקוב - הנאשם
ע"י ב"כ עו"ד מיכאל אוזדין

גזר דין

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן המייחס לו עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש בניגוד לסעיף 380 חוק העונשין התשל"ז 1977.

על פי עובדות כתב האישום ביום 24.11.17, בסמוך למרכז "פרץ סנטר" בשדרות פגע הנאשם עם רכבו באופניים עליהם רכב המתלונן, כתוצאה מכך נפל המתלונן על מראת רכבו של הנאשם ועיקם אותה. מיד ובסמוך יצא הנאשם מרכבו וחבט במתלונן שלוש מכות אגרוף בפניו, וגרם לו חבלות של ממש בדמות חתך מתחת לעין שמאל ונפיחות.

הסדר הטיעון

2. ביום 22.4.18, הציגו הצדדים הסדר לפיו הנאשם יודה בכתב האישום, יורשע ויופנה לשירות המבחן לקבלת תסקיר. המאשימה ציינה כי אינה מתחייבת לאמץ את המלצות התסקיר. ההגנה ביקשה ששירות המבחן יבחן את שאלת ביטול הרשעתו של הנאשם.

תסקיר שירות המבחן

3. בתסקיר מיום 5.9.18, סקר שירות המבחן את הרקע האישי והמשפחתי של הנאשם. הנאשם בן 23, בוגר 12 שנות לימוד, שירת שירות צבאי מלא, לדבריו טרם ההליך המשפטי היה בהליכי גיוס למשטרת ישראל, הליכים אשר הופסקו בעקבות האירוע. החל ללמוד לימודי מכינה על מנת לרכוש מקצוע בתחום ההנדסאות. לנאשם רישום פלילי קודם משנת 2016 ללא הרשעה, בגין עבירת איומים. הנאשם הודה בביצוע העבירה הנוכחית. לדבריו, חש כי המתלונן מזלזל בו ועל כן פעל באופן אלים כלפיו, לדבריו כבר במהלך האירוע הבין כי טעה בהתנהגותו, התחרט והתנצל בפני המתלונן על התנהגותו. שירות המבחן התרשם כי הנאשם מבין את חומרת מעשיו וכן מביע צער וחרטה על אופן

עמוד 1

התנהלותו בעת האירוע, יחד עם זאת מתקשה לבחון את התנהגותו ותרומתו להתפתחות האירוע.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם מנהל אורח חיים נורמטיבי, בעל תמיכה משפחתית ונעדר עמדות עברייניות מושרשות, עם זאת התרשם כי במצבי תסכול הנאשם מתקשה לשלוט בדחפיו ומתנהל באופן אימפולסיבי ותוקפני. שירות המבחן סבר כי שילובו בקבוצה טיפולית תצמצם הסיכון להישנות עבירות ועל כן המליץ על העמדתו במבחן.

לאור גילו הצעיר של הנאשם, שאיפותיו להתפתח בלימודים ובתחום התעסוקתי ובפרט שאיפותיו לעבוד בשירות המדינה, ולאור נכונותו להשתלב בהליך טיפולי, המליץ שירות המבחן להימנע מהרשעתו.

טיעוני הצדדים לעונש

4. ב"כ המאשימה הגישה את רישומו הקודם של הנאשם, הפנתה לחומרת העבירה, לערכים המוגנים שנפגעו, לשיטתה מתחם העונש ההולם נע ממאסר קצר ועד 10 חודשי מאסר, הפנתה לפסיקה התומכת בטיעוניה. הפנתה לאמור בתסקיר שירות המבחן, לשיטתה לאור חומרת האירוע לא ניתן להימנע מהרשעה. לדבריה לא הוכח נזק קונקרטי. ב"כ המאשימה עתרה להטיל על הנאשם עונש של 6 חודשי מאסר שיכול וירוצה בעבודות שירות, מאסר מותנה, התחייבות, קנס ופיצוי למתלונן.

5. ב"כ הנאשם ציין כי מדובר באירוע שהחל בעקבות תאונת דרכים כאשר המתלונן רכב על אופניים חשמליים ללא כל אמצעי זהירות, הנאשם הבחין במתלונן רק ברגע הפגיעה, עצר מייד את רכבו, שאל למצבו של המתלונן ונבהל מהאירוע. לדבריו, המתלונן החל לקלל את הנאשם, ואז קרה האירוע המתואר בכתב האישום. לדבריו, הנאשם הגיב כך משום שנבהל מהתוצאות האפשריות של התאונה. ב"כ הנאשם ביקש לאמץ את המלצת שירות המבחן אשר המליץ לבטל ההרשעה, הפנה לנסיבותיו האישיות והמשפחתיות של הנאשם וטען כי תיגרם לנאשם פגיעה קונקרטית כתוצאה מהרשעה שכן תכנן להתגייס למשטרה ולא יגויס באם יורשע.

6. הנאשם ביקש לומר דברים. ציין כי ראה את המתלונן שכוב על הרצפה לאחר התאונה, ניסה להרים אותו, לעזור ובתגובה המתלונן קם וקילל אותו. לדבריו דחף את המתלונן, הלך לקנות לו מים. ביקש מהמתלונן סליחה בו במקום. הנאשם הביע צער וחרטה על מעשה, לדבריו שירת כלוחם בצבא, חולם להתגייס ליס"מ, בעל שאיפות לעתיד. ביקש התחשבות. כרגע אינו עובד שכן התפטר על מנת לטפל באביו החולה.

דין

מתחם העונש ההולם

7. **הערך המוגן שנפגע** בעבירה שביצע הנאשם, הם זכותו של אדם לשמירה על בטחונו האישי ועל

שלמות גופו.

ראו דברי כב' הש' גובראן בע"פ 7878/09 **מדינת ישראל נ' פלוני**:

"האלימות מכרסמת ביסודות חברתנו, ועלינו להשיב מלחמה כנגד אלו הנוטלים חרות לפעול באלימות כלפי הזולת. במסגרת מלחמה זו שומה על בתי המשפט להכביד את הענישה על עבריינים אלו. 'חברתנו הפכה להיות חברה אלימה, ותרומתו של בית-המשפט למלחמה באלימות היא בהטלת עונשים ראויים'... שישקפו ערכים של גמול והרתעה."

8. בתי המשפט חזרו לא אחת על כך שתופעת האלימות בכבישים, הפכה לתופעה חמורה ושכיחה ויש להיאבק בה בכל דרך.

ראו למשל עפ"ג (מרכז) 37842-07-12 **אהרוני נ' מדינת ישראל** (23.10.12):

"צדק בית המשפט קמא כאשר קבע כי שיקולי הגמול וההרתעה מחייבים במקרה זה הטלת עונש מאסר לתקופה משמעותית. ענישה מחמירה ומרתיעה הינה כלי חיוני למיגור נגע הטרור בכבישים. באמצעותה מבטאת מערכת החוק והמשפט את מכאוב הציבור וסבלותיו נוכח תופעה קשה זו. אף נסיבותיהם האישיות של המערערים אינן מצדיקות הקלה בעונשם."

9. **מידת הפגיעה בערך המוגן** היא ברף הבינוני, לאור אופי התקיפה ותוצאותיה: הנאשם חבט במתלונן שלוש מכות אגרופ בפניו, וגרם לו חבלה של ממש בדמות חתך מתחת לעין שמאל ונפיחות.

10. **באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה** נתתי דעתי לכך שהעבירה בוצעה לאחר שהנאשם והמתלונן היה מעורבים בתאונת דרכים בין רכבו של הנאשם לאופניים החשמליים עליהם רכב המתלונן, לאחר שמראת רכבו של הנאשם התעקמה. אין בידי לקבל את נסיבות ביצוע העבירה כפי שפורטו על ידי ההגנה. הנאשם הודה בעובדות כתב אישום מהן עולה כי רכבו פגע במתלונן ולא כי המתלונן פגע ברכבו. אף אין אינדיקציה לכך שהמתלונן קילל את הנאשם בטרם התקיפה. נתתי דעתי לכך שלא היה תכנון מוקדם לביצוע העבירה, היא לא בוצעה בתחכום, לא היה שימוש בנשק קר או חם, ועם זאת מדובר באלימות משמעותית, הנאשם חבט בפניו של המתלונן שלושה אגרופים. נתתי דעתי לנזק שיכול היה להיגרם למתלונן כתוצאה ממעשה הנאשם ולחומרת החבלה שנגרמה בפועל למתלונן, כפי שעולה מהמסמכים שהוצגו בפניי, מהתמונה שהוגשה לעיוני.

11. בחינת **מדיניות הענישה** מעלה כי במקרים דומים הוטלו על נאשמים עונשים הנעים ממאסרים מותנים ועד עונשי מאסר בפועל לתקופות משמעותיות.

ראו למשל:

רע"פ 3589/14 **שרון לוזון נ' מדינת ישראל** (10.6.14). עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש: בעקבות ויכוח במהלך כנס בנושא התאגדות עובדים, היכה המבקש מכת אגרופ בראשו של אחד המתנגדים לו וגרם לו תזוזה בשן והוא נזקק לטיפול רפואי. בית המשפט קמא נמנע מהרשעתו. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המשיבה והרשיע את המבקש לאחר שקבע כי המבקש לא הוכיח קיומו של נזק משמעותי ובשים לב לחומרת העבירה בנסיבותיה. בקשת רשות ערעור נדחתה.

רע"פ 1402/15 **אוריטלינ' מדינת ישראל** (4.3.15) המבקש הורשע לאחר שמיעת הוכחות בעבירה של תקיפה הגורמת לחבלה של ממש, לאחר התנגשות הרכבים, ולאחר חילופי דברים בין המתלוננת למבקש, הניחה המתלוננת את רגלה לפני גלגל רכבו של המבקש, לבל יסתלק מן המקום, טרם בוא המשטרה. או-אז, יצא המבקש מרכבו, ותפס את זרועה בחוזקה, תוך כדי הדיפתה לאחור. חתנה של המתלוננת, ניסה להפריד בין המתלוננת למבקש, ונהדף אף הוא על-ידי המבקש. בית משפט קמא דחה את בקשת המבקש להימנע מהרשעה וגזר עליו מאסר על תנאי, פיצוי וקנס למתלוננת. ערעור שהגיש המבקש לבית המשפט המחוזי נדחה. המבקש חזר בו מבקשת רשות הערעור.

רע"פ 175/14 **אילן פחימה נ' מדינת ישראל** (9.1.14); המבקש הורשע לאחר שמיעת הוכחות בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש; הדחה בחקירה ובעבירה של איומים. המבקש הגיע לבית חולים וביקש לשחרר את אשתו ואת בתם שנולדה בבית-החולים. המבקש נטל את הפעוטה מבלי שהיה מלווה באשתו כאשר הדבר עומד בניגוד לנוהלי בית-החולים, סירב להישמע להוראות המאבטח, והתקדם לעבר מעלית סמוכה, המאבטח מנע ממנו השימוש במעלית והמבקש ירד במדרגות, הגיעו למקום מאבטחות שביקשו למנוע את יציאתו מבית החולים, המבקש איים על המאבטחת שאם יקרה דבר מה לפעוטה הוא "ירצח אותה", ובהמשך, כאשר לא עלה בידו לפתוח את דלת הכניסה, הכה את המאבטחת באגרופ במצחה. בית משפט קמא גזר על המבקש 2 חודשי מאסר בפועל לביצוע על-דרך של עבודות שירות, וענישה נלווית. בית המשפט המחוזי דחה את ערעורו של המבקש על עצם ההרשעה ועל חומרת העונש. בקשת רשות ערעור נדחתה.

רע"פ 694/09 **נתן לוינ' מדינת ישראל** (03.06.09), תקיפה הגורמת חבלה של ממש, תקיפה סתם, הסגת גבול פלילית, והיזק לרכוש במזיד. בת זוגו של המבקש היתה מעורבת בתאונת דרכים, רכבה חסם את הכביש. המתלונן הגיע למקום והתפתח ויכוח בינו לבין המבקש, המתלונן ניסה לנסוע קדימה שכן נחסם מאחור ופגע ברכבה של בת הזוג. המבקש ניגש לרכבו של המתלונן, פתח את דלתו ללא רשות וחבט בו, הוציא ובכוח מהרכב, משך אותו והמשיך לחבט בו. כתוצאה מהתקיפה, נגרמו למתלונן דימומים מהאף, שריטות מתחת לעין שמאל, חלצתו הוכתמה בדם ונקרעה והוא איבד את הכרתו. בהמשך, התעורר המתלונן, נכנס בחזרה לרכבו והזעיק משטרה. המבקש המשיך לתקוף אותו ובכך שירקע ליו, אף לאחר שהגיעו שוטרים למקום. בית משפט קמא גזר על המבקש 5 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות וענישה נלווית. ערעור בבית המשפט המחוזי נדחה. בקשת רשות ערעור נדחתה.

עפ"ג (מרכז) 21610-08-16 **מדינת ישראל נ' מאיר** (27.11.16); תקיפה הגורמת חבלה של ממש. המשיב הגיע למשרדי חברת ההסעות בה שימש כנהג, גידף את סמנכ"ל חברת ההסעות, הפנה לעברו תנועת אצבע מאיימת, השליך עליו כוס קפה חד פעמית שפגעה בגופו והשליך לעברו אגרול שפגע בידו וגרם לו לחתך ברוחב 3 ס"מ בכף יד שמאל. המשיב לא הסתפק בכך אלא כאשר המתלונן ניסה להתגונן מפניו, אחז בו המשיב בחוזקה ודחף אותו לאחור. בית משפט קמא גזר על המשיב 150 שעות של"צ, ופיצוי למתלונן תוך שנמנע מלהרשיעו. בית משפט המחוזי קיבל את ערעור המדינה והרשיע המשיב בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש.

עפ"ג (ת"א) 32560-10-14 **מדינת ישראל נ' בלס** (18.03.15). תקיפה הגורמת חבלה של ממש. המשיב ביקש להחנות את רכבו במקום חניה אשר עמד להתפנות. המתלון אף הוא המתין לפינוי של מקום החניה והחנה את רכבו במקום. המשיב יצא מרכבו, התכופף לעבר חלון המתלון בעודו יושב ברכבו והיכה אותו בפניו. כתוצאה מכך נחבל המתלון בפניו באופן שנגרם לו כאב ראש ותזוזה של שיניים. בית משפט קמא קבע כי מתחם העונש ההולם נע ממאסר מותנה ועד 6 חודשי מאסר וגזר על הנאשם מאסר מותנה וענישה נלווית. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המדינה, קבע כי מתחם העונש ההולם נע שממאסר של מספר חודשים שיכול וירוצה בעבודות שירות ועד שנת מאסר. והטיל על המשיב 2 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות וענישה נלווית.

עפ"ג (ת"א) 25844-06-14 **מדינת ישראל נ' דרעי** (29.09.14). תקיפה הגורמת חבלה של ממש ושיבוש מהלכי משפט. המשיב נסע עם חברו על קטנוע, נהג הקטנוע עקף את המתלון, בהמשך נעצרו במפרץ חניה, המתלון העיר לנהג הקטנוע על אופן נהיגתו או אז ירד המשיב מהקטנוע, פתח את דלת רכבו של המתלון, ובעוד המתלון יושב ברכב חבט שני אגרופים בפניו וגרם לו חבלות של ממש בדמות נפוחות, שטף דם וחתכים בפנים. המשיב וחברו הותירו את המתלון מדמם ברכבו. המשיב חזר אל הקטנוע, קיפל את לוחית הזיהוי והשניים נמלטו מהמקום. בית משפט קמא קבע כי מתחם הענישה ההולם נע בין 4-9 חודשי מאסר ומשיקולי שיקום גזר מאסר מותנה וענישה נלווית. בית המשפט המחוזי אימץ את המתחם שנקבע אך החמיר בעונשו של המשיב וגזר עליו 3 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות.

עפ"ג (מרכז) 33047-04-14 **נחום נ' מדינת ישראל** (08.07.14), תקיפה הגורמת חבלה של ממש. המערער נהג ברכבו סמוך לרכבו של המתלון, ולאחר שהמתלון צפר לו, יצא המערער מרכבו, היכה בחלון רכבו של המתלון, נופף לעבר פניו עם צרור מפתחות, השליך אבן על רכבו, ולאחר מכן היכה במתלון עם מקל וגרם לו חתך במצח, שהצריך טיפול רפואי. בית המשפט קמא קבע מתחם עונש ההולם נע ממאסר קצר, שיכול וירוצה בעבודות שירות ועד לשנת מאסר וגזר על המערער 7 חודשי מאסר בפועל וענישה נלווית. הערעור נדחה.

ראו גם רע"פ 297/15 **דניאלברנסון' מדינת ישראל**; רע"פ 6756/14 **יצחקבןחמוני' מדינת ישראל** (15.1.15); רע"פ 8820/13 **אליהוקשתנ' מדינת ישראל** (12.2.14); רע"פ 3389/11 **מתיקו דראגו נגד מדינת ישראל** (26.5.18); רע"פ 8176/12 **חדד ראהב נ' מדינת ישראל**; רע"פ 7734/12 **טימור מגידוב נ' מדינת ישראל** (28.10.12); ע"פ(נצרת) 47731-04-14 **שתיי נ' מדינת ישראל** ע"פ (חיפה) 33776-01-13 **שמאמי נ' מדינת ישראל**; עפ"ג (י-ם) 51003-10-14 **מדינת ישראל נ' אדלרסברג**; ת"פ (ת"א) **מדינת ישראל נ' ריאגוזוב** (11.2.16); ת"פ (ת"א) 4051-09 **מדינת ישראל נ' לוי** (19.03.15).

למקרים דומים בהם נמענו בית המשפט מהרשעה ראו:

ת"פ (כ"ס) 42130-10-12 **מדינת ישראל נ' מנשה נוה** (27.12.15). הנאשם הורשע לאחר שמיעת הוכחות בעבירות של איומים ותקיפה הגורמת חבלה של ממש. בעקבות סכסוך על מקום חניה איים הנאשם על המתלון שיראה לו, ירק על המתלון, נגח בראשו וגרם לו חבלה בדמות חבלה בשפה התחתונה. הנאשם כאמור לא לקח אחריות וניהל משפטו עד תום. לא הביע אמפתיה כלפי המתלון

ואף על פי כן בית המשפט ביטל הרשעתו לאור היותו אדם מבוגר, נורמטיבי שלא דבק רבב בעברו, נסיבות חיים חריגות, העדר דפוסי אלימות, אירוע חריג בחייו והערכת מסוכנות נמוכה.

ראו גם ת"פ (ת"א) 55581-11-14 **מדינת ישראל נ' פרננדו דיאז ארקה**; ת"פ (קרית גת) 31329-02-15 **מדינת ישראל נ' ספיר דיין**.

12. לאחר שבחנתי את כל האמור לעיל אני קובעת כי **מתחם העונש ההולם** נע ממאסר מותנה ועד לשנת מאסר.

ביטול ההרשעה

13. הכלל הוא כי מי שהוכחה אשמתו, יש להרשיעו בדין.

בע"פ 2513/96 **מדינת ישראל נ' שמש**, פסק בית המשפט העליון כי:

"שורת הדין מחייבת כי מי שהובא לדין ונמצא אשם, יורשע בעבירות שיוחסו לו. זהו הכלל. הסמכות הנתונה לבית המשפט להסתפק במבחן מבלי להרשיעו בדין, יפה למקרים מיוחדים ויוצאי דופן. שימוש בסמכות הזאת כאשר אין צידוק ממשי להימנע מהרשעה מפר את הכלל. בכך נפגעת גם שורת השוויון לפני החוק".

ככל שהעבירה חמורה יותר האפשרות להימנע מהרשעה פוחתת, בשל הצורך "להטביע חותם פליליות" שאם לא כן עלול לעבור מסר הפוך מן המתחייב, כאילו מדובר בעבירה שהיא "נסלחת" (ראו ע"פ 419/92 **מדינת ישראל נ' כהן**).

14. עם זאת קיימים מקרים חריגים מיוחדים ויוצאי דופן בהם קיימת הצדקה להימנע מהרשעה (ע"פ 9893/06 **לאופר נ' מדינת ישראל**) וזאת כאשר עלול להיווצר פער בלתי נסבל בין עוצמת פגיעתה של ההרשעה הפלילית בנאשם האינדיבידואלי לבין תועלתה של ההרשעה לאינטרס הציבורי-חברתי הכללי.

בע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל**, נקבע כי הימנעות מהרשעה אפשרית בהצטבר שני גורמים מרכזיים: ראשית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים, ושנית ההרשעה תפגע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם.

בפרשת כתב ציין כב' השופט ש' לזין את שיקולי השיקום, המנחים בדרך כלל את שרות המבחן להמליץ על עונשים ללא הרשעה, ואלה הם:

"א) האם מדובר בעבירה ראשונה או יחידה של הנאשם; ב) מהי חומרת העבירה והנסיבות שבהן בוצעה; ג) מעמדו ותפקידו של הנאשם והקשר בין העבירה למעמד ולתפקיד; ד) מידת הפגיעה של העבירה באחרים; ה) הנסיבות שהנאשם יעבור עבירות נוספות; ו) האם ביצוע העבירה על ידי הנאשם

משקף דפוס של התנהגות כרונית, או המדובר בהתנהגות מקרית; ז) יחסו של הנאשם לעבירה, האם הוא נוטל אחריות לביצועה, האם הוא מתחרט עליה; ח) משמעות ההרשעה על הדימוי העצמי של הנאשם; ט) השפעת ההרשעה על תחומי פעילותו של הנאשם. שיקולים אלה, בלי שיהיו ממצים, מקובלים עליי, כאחד הגורמים שיש להביאם בחשבון בהחלטה בדבר תוצאות ההרשעה".

15. הנטל לשכנע את בית המשפט ששיקולי השיקום גוברים, מוטל על הנאשם.

16. יישום המבחנים האמורים במקרה דנן, מעלה כי לא ניתן להורות על ביטול הרשעת הנאשם.

17. עסקינן בעבירה חמורה של תקיפה על רקע השימוש בדרך, כמפורט בכתב האישום, בעקבות התנגשות כלי הרכב המתלונן נפל מאופניו על רכבו של הנאשם, נגרם נזק לרכב ומיד חבט הנאשם במתלונן שלושה אגרופים בפניו וגרם לו חתך ונפיחות בפנים.

18. בעניינו של הנאשם, אין מדובר באירוע ראשון או יחיד, כאמור - לנאשם רישום קודם ללא הרשעה, אף הוא בגין עבירת אלימות (איומים), אף הוא על רקע השימוש בדרך.

19. הימנעות מהרשעה למי שלחובתו רישום קודם ללא הרשעה הינה החריג שבחריג שבחריגים, ויכולה להיות מוצדקת בנסיבות מאוד מאוד חריגות.

20. לא שוכנעתי כי הרשעה תפגע בשיקומו של הנאשם. שירות המבחן התרשם כאמור כי במצבי תסכול הנאשם מתנהל באופן אימפולסיבי ותוקפני וכי מתקשה להכיר בחלקיו התוקפניים. שירות המבחן המליץ על שילובו בהליך טיפולי על מנת לסייע לנאשם בהכרת דפוסיו המכשילים ורכישת כלים להתמודדות אדפטיבית יותר. איני סבורה כי הרשעה תפגע בהליך הטיפול המוצע.

21. באשר לנזק הקונקרטי: לטענת הנאשם בשל הליך זה הופסק הליך גיוסו למשטרה. לא הוצגו בפני נתונים המאמתים טענתו כי אך בשל הליך זה נמנע גיוסו למשטרה. לא הוכח בפני כי סיום ההליך ללא הרשעה יסלול בפניו של הנאשם את הדרך להתגייס לשורות המשטרה. אין די בנזק ערטילאי שיכול ובעתיד תוגבל יכולתו לעסוק בתחום מסוימים או להתקבל למקומות עבודה מסוימים כדי להצדיק הימנעות מהרשעה.

וגם אם אניח כי אך בשל הליך זה לא יתקבל הנאשם למשטרה וכי במידה ועניינו יסתיים ללא הרשעה תיפתח בפניו הדרך לגיוס, אני סבורה כי נזק זה, בנסיבות שבפני, לאור הישנות העבירה ולאור חומרת נסיבותיה, אינו כה חמור המצדיק ביטול ההרשעה.

22. ככלל, כל הרשעה עלולה לפגוע בכל מורשע ולהגביל את אפשרויות התעסוקה העתידיות. ועדיין

הכלל הוא הרשעה. הימנעות מהרשעה היא החריג.

23. בנסיבותיו של הנאשם, ובפרט על רקע עברו, לא מתקיים החריג לכלל המצדיק את העדפת השיקול האינדיבידואלי על פני האינטרס הציבורי, החברתי הכללי. על כן הרשעת הנאשם תישאר על כנה.

24. אמנם שירות המבחן המליץ לבטל את הרשעת הנאשם, ועם זאת בית המשפט אינו מחוייב לאמץ את המלצת שירות המבחן.

ראו רע"פ 9118/12 אלכסנדר פריגין נ מדינת ישראל, שם קבע בית המשפט העליון כי:

"הלכה מושרשת היא כי בית המשפט אינו כבול להמלצות שירות המבחן, ששיקוליו אינם זהים, בהכרח, לשיקולי בית המשפט, שהם רחבים ומקיפים יותר. נפסק, לא אחת, כי על בית המשפט היושב על המדוכה לתת דעתו לשיקולים הכוללים של ההליך הפלילי, וביניהם לעניינים ששירות מבחן אינו מופקד עליהם...."

ראו גם ע"פ 1170/15 פלוני נ. מ"י; רע"פ 8344/15 מחאמיד נ. מ"י; רע"פ 2208/16 גוהר נ. מ"י.

גזירת עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם.

25. בעניינו של הנאשם אין הצדקה לחרוג לחומרה או לקולה ממתחם העונש ההולם.

26. בואי לגזור את עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם לקחתי בחשבון את השיקולים הבאים:

- זקפתי לזכותו של הנאשם את העובדה שבחר להודות ולקחת אחריות על מעשיו בהזדמנות ראשונה.
- לקחתי בחשבון את רישומו הקודם של הנאשם ללא הרשעה בעבירת איומים, עבירה אשר אף היא נעברה על רקע מחלוקת בדבר השימוש בדרך.
- לקחתי בחשבון את השפעת העונש על הנאשם, את האפשרות שכתוצאה מהרשעה תוגבל אפשרות פרנסתו.
- לקחתי בחשבון את הערכת שירות המבחן כי הנאשם מבטא רצון לנהל אורח חיים נורמטיבי ועם זאת במצבי תסכול מגיב באופן תוקפני, לקחתי בחשבון את הערכת שירות המבחן כי קיים סיכון להישנות עבירות, וכי הליך טיפולי יכול להפחית את הסיכון. לדברי שירות המבחן על אף שהנאשם מתקשה לבחון את דפוסיו המכשילים הביע נכונות להשתלב בהליך טיפולי.

· לקחתי בחשבון את נסיבותיו האישיות של הנאשם, את גילו הצעיר של הנאשם (בן 22 בעת ביצוע העבירה - כיום בן 23 - "בגיר צעיר"), את המאמצים שעורך להשלים לימודים ולרכוש מקצוע, את שאיפותיו להתפתח במישור המקצועי, את העובדה שכיום אינו עובד על מנת לטפל באביו החולה.

· לקחתי בחשבון את שיקולי ההרתעה בגדרו של המתחם.

27. לאחר שלקחתי בחשבון כל אלה, ובשים לב שהנאשם נרתם להליך טיפולי, מצאתי ליתן משקל משמעותי לשיקולי השיקום ולגזור את עונשו של הנאשם ברף התחתון של המתחם בכל הנוגע לרכיב המאסר.

עונשו של הנאשם.

28. לאור כל האמור, מצאתי לנכון ולמידתי להטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

א. הנני גוזרת על הנאשם 4 חודשי מאסר, וזאת על תנאי לבל יעבור הנאשם על עבירת אלימות משך 3 שנים מהיום.

ב. הנאשם ישלם פיצוי בסך של 5,000 ₪ למתלון מ.ח. - ע.ת.1.

הפיצוי ישולם ב- 20 תשלומים חודשיים רצופים ושווים החל מיום 10.12.18.

המאשימה תמציא למזכירות ביהמ"ש תוך 14 יום את פרטי המתלון.

ג. קנס בסך 800 ₪ או 8 ימי מאסר תמורתו, הקנס ישולם ב- 4 תשלומים חודשיים רצופים ושווים החל מיום 10.10.20. כל תשלום יזקף ראשית לכל על חשבון הפיצוי.

ד. הנני מטילה על הנאשם צו מבחן וזאת למשך שנה. הנאשם ימצא בפיקוח שירות המבחן למשך שנה מהיום. במסגרת המבחן ישולב הנאשם בכל הליך טיפולי ששירות המבחן ימצא לנכון מעת לעת.

הנאשם מוזהר כי אם לא ימולאו תנאי הצו במלואם, ניתן יהיה לבטלו ולהטיל עליו עונש נוסף, בגין העבירות בהן הורשע, במקום צו המבחן.

ה. הנאשם יחתום על התחייבות כספית בסך 3000 ₪ להימנע במשך שנתיים מהיום מביצוע העבירה בה הודה. ההתחייבות תחתם עוד היום אחרת יאסר למשך 15 יום

ניתן בזאת צו להשמדת המוצגים, וזאת בכפוף לחלוף תקופת הערעור.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום לבית המשפט המחוזי בבאר שבע.

ניתן היום, 5.11.18 כז חשון תשע"ט במעמד הצדדים.